

Меченцето на война.

(Разказва единъ офицеръ).

— Да, започналъ да разказва ранениятъ офицеръ, — славни и чудни сж нашитѣ войници! . . . Въ сраженията се биятъ като лъвове, а утихне ли боятъ, като дѣца се забавляватъ. Послѣ сж и много милостиви къмъ плѣненитѣ „Какъ така, — говорятъ нашитѣ войници, — ами плѣницитетѣ и тѣ сж хора и на тѣхъ трѣбва да помагаме . . .“.

Щомъ се прѣкрати боятъ и войницитетѣ си отдѣхнатъ; прѣзъ това врѣме всичко лошо забравятъ. Радостъта започва да влиза въ тѣхната душа. . . . Ето що видѣхъ съ своитѣ очи

Слѣдъ една ужасна битка ние прогонихме нѣмцитѣ отъ единъ градъ Като напуцали града, тѣ го ограбили, разбили много кръчми и магазини.

Нѣкои наши войници отишле да разгледатъ града. Тѣ влѣзли въ единъ разрушенъ магазинъ и видѣли разхвърлени много кукли и разни играчки.

Всѣки войникъ взелъ по една играчка: кукла, паякъ, жаба, зайче, меченце и маймунка. Започнали да играятъ съ тѣхъ, като едни свирѣли, а други биели тѣпанчета

Изминаха се два дни. Ние лежимъ въ окопитѣ и стрѣляме на неприятеля. Куршумитѣ пицятъ между насъ и ние си скриваме главата. . . . До менъ лежи младъ войникъ и слушамъ, че говори :

— Не се страхувай, ти си нашъ! Ние нѣма да те дадемъ въ плѣнъ!